

46. szám.
November 15-én, 1868!

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

A dualistikus lud.

Szent Márton csak a derék szent!
Tisztelik még a zsidók is.
Tiszteletből névnapjára
Sok ludnak nyakát levágják.

Szent Mártonnak neve napján
Általános koppasztás van,
Koppasztása csak ludaknak:
A mi istenes mulatság.

Fő Pozsonyban a zsidóknak
Ős szokásuk Márton napján
Márton-luddal kedveskedni
A császárnak s császárnénak.

Az egy extra jól nevelt lud,
Kit e célra Spiró asszony
Hájra, májra legnagyobb
Mandulával tömve hizlal.

S azt szalaggal felpuczolva
Megtisztítva, ezüst tálcán
Felviszik a magas párnák
(De a tálat visszahozzák.)

Az idei Márton napján
Lőn Pozsonyban szörnyű nagy baj,
Mert a császár vala Bécsben,
A királyné meg Gödöllőn

A ludat hová vigyék most?
Bécsbe? Pestre? ott a börze:
Itt a kormány. Itt a kongresz
Ott a bank. Nehéz választás!

S ha tudnák is, merre vinnék,
Hát nyakába mily szalag lesz?
Szép national schwarzgelbe-e?
Vagy national piros zöld?

Ez fatalis controversia!
Salamon a böles, ha élne
Ketté vágná a ludat; — de
A szalag színét még ő sem.

Irnak rögtön fel Budára
Fel Budára a nagy Ludnak
Mi legyen a másik luddal?
— Az nem felel, mert most kortes.

Távirnak a miniszternek,
Mind a nyolecnek; egy se mukkan;
Pedig Antwort ist bezahlet!
(Van azoknak mit felelni!)

S van nagy lárma, vagy nagy gyűlés,
Van meeting, zsinat, Ausschusz.
De sem gyűlés sem Ausschusz
Nem tud a luddal há lenni.

Óh ha kérdenék a luddtól,
Ő magától a kövéről,
Böles az, csakhogy nem mutatja:
Az megmondaná, hogyan lesz?

„Nevezetek el Reichs-gansnak,
Ez annyit tesz, hogy közös lud
Akaszszátok a nyakamba
Közös lobogónk szalagját.

S aztán Bécsbe fel császárhoz:
Ő majd szól: „ez asszony dolga,
Konyhakérdés, marsch Budára!“
S mentve lesz a dualismus.“

Óh, hogy a lud nem tud szólni!
Óh, hogy úgy sem hallgatnák meg!
Óh, hogy csak egy Lud tud szólni!
S óh, hogy arra mért hallgatnak?

K—s M—n.

Országgyűlési tudósítás.

(Reggel akadémiai gyűlés a képviselőházban, este országgyűlés az akadémiában.)

Ma az akademia nyelvtani osztálya tartott ülést a képviselőházban; mely alkalommal Ghyezy Kálmán tiszteletbeli tag (a delegációban) tartotta — nem székfoglaló, hanem székelhagyó beszédét azon etymologiai tétel fölött, miszerint „közös miniszter“ Ballagi szerint németül nem annyit tesz, hogy „Reichs-miniszter.“ — Miért tesz hát Beuszt szerint annyit?

Erre senki se tudott volna megfelelni, ha szerencsére a háznagynak eszébe nem jut, hogy „hiszen odakinn van az előfolyosón Deák Ferencz, igazgató tag, kimegyek: behivom.“

Behivta és Deák Ferencz azonnal megfelelt Ghyezynek, mondván: A mi nincs, annak neve sincs; a minnek neve van, az már eo ipso van.

Egyébiránt ezt az etymologiai kérdést csak a bécsi delegációban lehetne megoldani; hanem ott nem szabad; mert ezt csak a magyar országgyűlésen szabad megoldani, hanem itt meg nem lehet. Tehát ott lehet, de nem szabad; itt szabad, de nem lehet; s ezt nevezik „Deák-körnek.“

Ha Ghyezy januárban megtudott nyugodni a „közös miniszter“-ben, novemberben is megnyughatik; mivel novemberben épen olyan hosszú éjszakák vannak rendeltetve a nyugvásra, mint januárban.

E lezúró argumentumok ellenében felkelt Tisza Kálmán és kimondá, hogy az akkor Bécsben volt, ez pedig most Pesten van! Bécsben az embernek megkellett nyugodni, ott nem tanácsos a rezonirozás, mert az embert olyan hamar belökik a „vasszűz“ karjaiba, mint a parancsolat, attól pedig jó őrizkedni, kivált feleséges embernek. De most ide haza vagyunk s itt eb fél a sógortól. Azért tehát ki kell deríteni, hogy kié a közös miniszter? Nekünk nem kell, a másoknak sem kell, hát akkor kié?

Hatalmasan kivágta azonban magát e kérdésből Andrassy Gyula; a mig ugyanis az ellenpárt csak mind egyre a Ballagi lexiconára appellált; ő felemelé ugyanazon törvényalkotónak egy másik codexét; a magyar közmondások tripartitumát; ráolvasván abból az ellenzékre ezen bevett és sanctionált paragrafust: „közös lónak túros a háta.“

Ha tehát a közös ló hátának szabad túrosnak lenni, akkor a mi közös miniszteriumos hátunknak is szabad túrosnak lenni; s minthogy a mi hátunkat semmi sem törli olyan nagyon, mint a Reich: annál fogva, daczára Adelungnak, joga van a közös miniszteriumnak magát Reichs-miniszteriumnak titulálni.

E közelragadtatással fogadott argumentumok eldönték a vitatott kérdés sorsát: a 48-diki szótárak revisio alá fognak vétetni s azokban

mind azon szavak, melyek a 67-iki kiegyenlítési alaphoz utjában állanak, nemzetközi egyezmény alapján módosíthatni fognak.

Végül azon volt még egy kis disputa, hogy kié legyen az utolsó szó? A miniszterek azt állították, hogy őket illeti a „felelet”; az oppositio viszont azt, hogy őt illeti a „megfelelet”; erre a miniszterium azt, hogy övé a „felyül felelet,” az ellenzék azután ismét, hogy neki dukál az „agyonfelelet”. Mig végre a kérdés azon elnöki kijelentés által vágatott ketté, hogy az „okosabb enged;” s azzal a miniszternek adatott az utolsó szó.

Hanem ez csak mind tréfa volt ahhoz képest, a mi megint este az akademiában történt. Ott meg doktor Akin tartott országgyűlést a tudósoknak: ezen téma fölött értekezvén: „minden tudós számár, egyetlenegyét kivéve: az pedig én magam vagyok;” a miből persze nagy nemzetiségi kérdés támadt, megmagyaráztatván a tudós dokornak, hogy hiszen mi többi tudósok is mind így gondolkozunk; de legalább nem mondjuk el nyilván; mert ha mind elmondjuk ezt a publikumnak: az még utoljára azt az utolsó egyetlenegyét is eltagadja tőlünk.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Ahéj! Hohó! A nem jól megy! Hogy most tigriseket kieresztetünk magunkból. Pokol a lelki! Ebül lesz baj nagy. Edig ha csufoltak nekem „dolegatyus;” montam: tik izz csak vatok dolegatyus. Ha montak, meg nyugalmazot vagyok; montam: tik vatok először izz megnyugalmazotak. Ha montak: Bicsbe német! montam: de bizon te se vagy kurucz Bicsbe! osztan most ihun van ni, mikor ipen legjobban kölene, hogy legyen kivel betakarnyi hatamat; it hagyja egisz baloldal. Mikor ez nekem volt köpenyeg, ha eső este, parapli, ha nap sütöt, kalucsnyi, ha sar volt; kard oldalamon, ha filtem, csipővas, ha gesztenyét kelet tüztől kikaparnyi; — is mind enek vige! Evasit, erupit, excessit! Mar most mit mongyam in sogor n a k, bicsinek, mikor kirdezi, miért engetem

olyan keveset? Edig mondtam neki! in engem, de nem lehet franya tigrizs miata; de mit mongyam k o m a n a k odahaza, mikor megfog, miért engetem olyan sokat? Edig montam neki: hiszen franya tigrizs mig többet akarta engenyi.

Most ez nekem mind futts! Ezt nem kelete volna engenyi. Oda kelet volna őket padhoz szegeznyi; megkelet volna lábaikat kötöznyi, kelet volna őket zsakba tenyi, ugy elvinyi; mig se nem delegatiobul cleresztenyi. Mar most kitül fog filnyi közös birodalmi miniszter Kuhn? hisz az mar most minyart teszi kit golyóbist neve fölibe is lesz belül Kühn; in meg nem ijesztek ütet; csak ü ne ijeszgesse engem. No nagyon elrontotak nekem gscheftet. Wenn ich nur schon geprügelt wär!

Tallérossy Zebulon.

Műfordítások.

Les extrêmes se touchent.

A miniszteri tulkapásokat el kell tusolni.

Ein rechter Esel.

No ezt nem fordítjuk le, mert megharagusznak amott a jobb oldalon.

In generalibus latet error.

A generalisokban van a hiba.

Hírlapi szemelvények.

(Salon stylus.)

A cs. k. sajtóbureau csak vékonyan ereszt a „P. N.”-nak Hazánk.

(Jagd in Gödöllő.) Ein total verbrunster Schneider, obwohl er 10 zeigte und im vorigen Jahre noch Spieser war, wog aufgebrochen ohne Geweih 250 Pfund.

„Pester Lloyd.”

(Lefordítva.) A gödöllői vadászaton egy (szégyeljük lefordítani) szabó, habár tíz gyermeket nemzett s tavál még nyárspolgár volt, a felesége által szerzett szarvak nélkül, kihányva is harmadfél mázsát nyomott.

A miniszteri tanács.

Legközelebb Eugenia császárné elnöklete alatt miniszteri tanács tartott, melyben „Európa” új átalakulása forgott kérdésben. (t. i., hogy megtartassék e jövő évre a chignon.)

Borkoresolya.

Boldogult Vajda Péter egyszer természettudományi kirándulásból hazafelé gyalogolván, a csizma feltörte lábát, úgy hogy midőn Gyömrőre ért, nem volt más mit tennie, mint kocsit fogadni, mely Pestre szálltsa. De minthogy Pesten épen betivásár volt, nem akadt a faluban fuvaros, a ki bevigye. Végre talált egyet ki néhány zsák krumplival épen indulóban volt. Mennyiért vinne el Pestre? — szólítja meg az atyafit Vajda. Három forintért, lón a válasz; azonban, veté

ut: na mindjárt: most nem vihetem, mert, a mint látja az úr, krumplit kell a vasárra vinnem. S hogy adja Pesten a krumlinak zsákját? kérdé tovább Vajda. Fél forintért. No hát én megveszem, szóla Vajda. Ülünk fel és menjünk. Pestre érvén, lakásához hajtata Vajda és kifizette az öt zsák krumpli árát, harmadfél forinttal. S a szegény ember, ki üres kocsival 3 forintért nem akarta bevinni a fáradt utast, harmadfél forintért bevitte Vajdát a terhes kocsin és a krumplija is ott maradt

A hadtudomány fejlődése.

(illusztrálva)

Kain és Abeltől a Madarász koráig.

Az első stadiumában nagyon primitív lábon állott.

Ez már hadi taktikával kezdett élni.

E még a puskaport nem ismerte.

Kend az Alvinczy ?

48-ban a hadtudomány visszaesést szenvedett.

66-ban gyors előhaladásnak örvendett a hadtudomány.

Madarász korában a hadtudomány oda finomodott, hogy csak cenzurát tesznek belőle az ellenségek s így minden ágyuszó és puskapor szag nélkül vetnek véget a legvéresebb csatának is. Az győz, a ki jobban tudja a leczkét.

Vigasztalás.

Fát nem kapsz Temesvár, vasut érte a bér,
Nem rossz lesz a csere tisztán láthatjátok.
S hogy beérje vele egyaránt minden fél
Nem bánom ez utat fából csináljátok.

Lónyai-Mik(ó)lós.

É S. -- I S.

Nem rég azt mondák: Magyarország ott van az „ÉS”-ben.

Most meg a Reich jogait védeni ott van az „IS.”

(Lásd országgy. napló nov. 10.)

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Páter Greuter azt mondta a bécsi rajxráthban, hogy a magyarok az okos emberek; azok bezzeg a lábhoz alkalmazzák a csizmát, nem a csizmához a lábat. Az ám. — Mivelhogy már a a páter beleavatkozott a politikus csizmadiaság dolgába, elmondom neki,

hogyan teszünk mi a csizmával: hát úgy, hogy, a hol a tyuk szemünk van, ott lyukat vágunk a csizmán, hogy ne nyomja, s azt nevezzük alkotmánynak.

— — Ha „Reich” annyit tesz, hogy „közös”;

akkor „Reichthum“ annyit tesz, hogy „közösügy;“ már a pedig csak nem igaz.

— Kisült a hétfői országos ülésből, hogy ez a közös birodalom még is csak „egy“ birodalom; csakhogy még nincs neki neve. (No hát csak kereszteljétek meg frissen; mert attól tartok, még körülmetélik.)

— Már csak mégis jó dolog lehet az ujságkiadás; ime az a Tisza Kálmán még csak háromfertály eszten-deje, hogy ujságot ad ki; már is dominiumot vett.

— Azt mondta Ludassy Mór a választóihoz tartott beszédében, hogy szégyen gyalázat, hogy egy zsidó saját magát is eladja. (Mégis jó dolog az, hogy az ember saját magát párbajra ki nem hihatja.)

— A mesterséges haltenyésztésre 20,000 ffit tud adni a miniszterium, a népnevelésre pedig 200,000 ffit is sokal. Már most nem tudom, hogy az első, vagy pedig a második ok miatt van Magyarországon annyi stockfish.

— Miután a miniszterelnök az ország színe előtt kimondta, hogy a „birodalmi kancellár“ is csak olyan mihaszna czim, mind holmi grófság, báróság stb. s hogy a király birodalmi kancellárnak, ha kedve tartja, egy tuczatot is kinevezhet: hát jövő héten estáncziát adok be, hogy engem is nevezzenek ki birodalmi kancellárnak. Milyen szépen fogja magát kivenni a silden a csizma és kapta mellett: „politikás csizmadia, atyamester és es. k. birodalmi kancellár.“

— Az Idők Tanuja tegnapelőtti számában vezér czikk gyanánt Szent Pál apostolnak a korinthusbeliekhez irt első levelének huszonharmadik részét hozza eléjétől végig. Könnyü úgy vezérezikket irni, ha az ember kivágja a bibliából. (Ilyen módon kend is lehetne szerkesztő: elől adná a hiszekegyet, mint politikai hitvallását; a panaszok és reformhajítások rovatában a miatyánkot, azután a tizparancsotatot, mint alkotmányos alaptörvényeket, hátul pedig a nemzetgazdasági rovatban a CLIV zsóltárt. Így azután tele lenne az egész ujság.)

— Korteskednek már nemcsak Vámos Pircsen de Anglius országban is. A minap egy manchesteri ur-emberek azt mondták, lépjen fel országgyűlési képviselőnek. (Hát persze ez azután fel is lépett?) Dehogy lépett! Tetőtül talpigmérte embereit, azután vállat vonitva ennyit felelt: Dejszen, kérem szépen, ha csak az kell: tudok én helyet, a hol engem olcsóbban is megvernek.

M á k v i r á g o k.

Megmutattad albumodat,
A fotograf-képeket —
Tarkabarka képesoport közt
Ott talállak tégedet.

De melletted egy üres hely ...
Mit jelent ez, kis leány!!
Kire vár ott az a fiók!...
Azt susogtad: én reám!

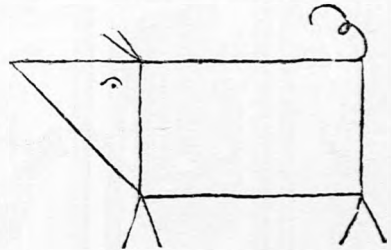
Összenézünk ábrándosan...
Szemed biztatólag int:
Simonyinál*) tizenkettő
Három új bankó forint!

Kulcsot adtál vágyaimnak,
Óh én édes kedvesem!
Veled lenni, mindig veled:
E vágyat betölthetem.

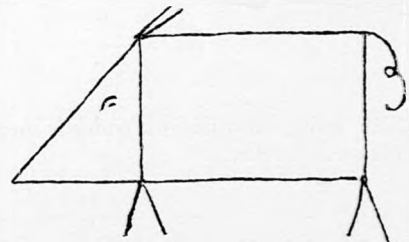
Melléd jutni... albumodba...
Óh ez a vágy tette int...
Óh szerelem... óh Simonyi!
Óh három bankó forint!

*) Simonyi photographos Pesten.

Két abra.

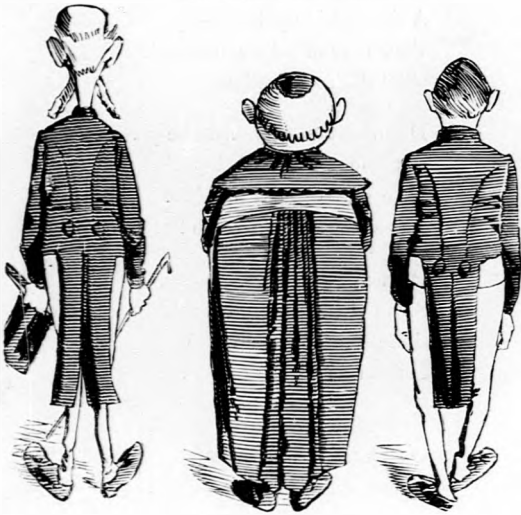

1. Arra a hirre, hogy a Bözödujfalusiak mind áttértek a zsidó hitre, s már most az idén nem ehetik meg a disznaikat.

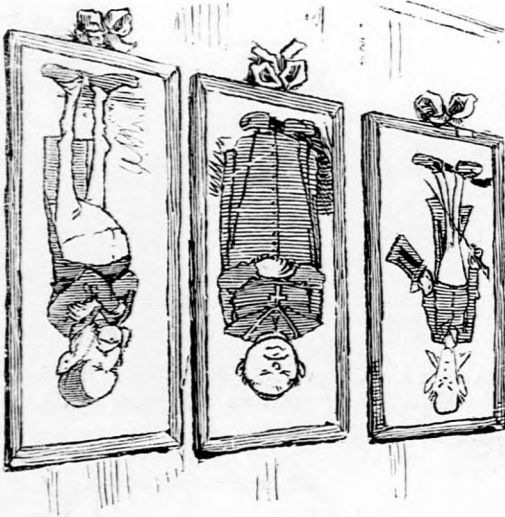

2. Arra a tudomásra, hogy de már most az oláhoknak fogják eladni a disznaikat, s majd azok eszik meg

Az arczképek.

1. Jövendőre Schmerling, Rauscher és Skéne urak így fogják magokat Magyarország számára lefotografíáztatni.

2. Kár pedig, mert nálunk eddig is megfordítva voltak felakaszva a falra.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő :

Jókai Mór.

(Lakása : Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Borsszem Jankóhoz.

Ha kigyelmed Borsszem Jankó,
Én meg vagyok Babszem Jankó.
Mindkettőnkre kedves rim van,
Jól tudja kend, hogy ez : bankó.

Jövedelmes kádencia
A banknóta kigyelmednek,
S vicezein a „jobb deákok“
Talán drágán is nevetnek.

Hja! mostanság a jó kedv is,
Kaczagás is pénzbe kerül;
Ingyen elő nem veszi kend
Vastag tollát füle megül.

De én rám a kend rime csak
Allegórjaképen pászol;
Az Üstökös szeretve int:
Jer keblemre s meg nem fázol.“

A méltánylat bankójával
Fizetnek majd engem itten,
S a publikum szivből kaczag,
Vagyok én ily jámbor hitben.

Hanem azt az egyet tudom.
Borsszem Jankó, Borsszem Jankó!
Ha kiárad a Tisza, majd
Ez lesz a kend rime : mankó!

Ellenzéki Babszem Jankó.*)

*) Kénytelen vagyok ezt a praedicatumot használni, hogy a tisztelt közönség engem a Borsszem Jankó fiaskájával, aki garasos kalendáriumosdit játszik, össze ne téveszssen.

Babszem Jankó.

Folytatás a melléklapon.

Pest. 1868. Nyomt. az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja : Jankó. — Metszi : Polák.